

REMISSVAR

Justitiedepartementet
ju.remissvar@regeringskansliet.se
ju.L7@regeringskansliet.se

Skärpningar i lagen om särskild kontroll av vissa utlänningar och utlänningslagen (SOU 2025:114)

(Ju2025/02614)

Övergripande synpunkter och sammanfattning

Migrationsverket anser att utredningens slutsatser och förslag är väl avvägda i förhållande till de uppdrag utredningen har haft i direktiven. Eftersom det pågår stora förändringar inom utlänningsrättens område, såväl nationellt som på EU-nivå, anser Migrationsverket att det är av vikt att göra så små ingrepp som möjligt i lagstiftningen för att uppnå önskade syften¹. Migrationsverket anser att förslagen i utredningen, även om det rör sig om relativt många förändringar, är välbalanserade i detta hänseende. Som exempel kan nämnas att den nya ärendekategori som föreslås (polisiära utlänningsärenden) följer en redan beprövad och etablerad ordning.

Migrationsverket instämmer i utredningens slutsats att det varken är lämpligt eller nödvändigt att handlägga ärenden som rör utlänningar som tillhör eller verkar för kriminella nätverk enligt lagen (2022:700) om särskild kontroll av vissa utlänningar (hädanefter LSU). Migrationsverket ställer sig även bakom utredningens slutsatser i de delar utredningen i direktivet har haft i uppdrag att ta fram förslag oaktat ställningstagande i sak, t.ex. rörande grunder för förvar och tvångsmedel i polisiära säkerhetsärenden².

Migrationsverket vill i övrigt föra fram följande synpunkter.

¹ Se bl.a. Migrationsverket remissvar gällande betänkandet Skärpta och tydligare krav på vandel för uppehållstillstånd (SOU 2025:33), vårt dnr: 1.4-2025-4789.

² Kommittédirektiv Stärkt skydd mot utlänningar som utgör kvalificerade säkerhetshot eller som har koppling till kriminella nätverk (Dir 2024:49).

1. Lagen om särskild kontroll av vissa utlänningar

1.1 Konsekvenser av brott mot uppsikt och anmälningsskyldighet (utredningens avsnitt 7.5–7.6)

Migrationsverket instämmer i utredningens resonemang om att det finns fördelar med att uppsikt (kap. 4 LSU) och anmälningsskyldighet (kap 5 LSU) liknar varandra. Migrationsverket vill ändå påpeka att det rör sig om tvångsmedel med helt olika syften och att det därför är viktigt att särskilja dessa, i synnerhet när det kommer till konsekvenserna av att bryta mot tvångsmedlen.

Migrationsverket instämmer i utredningens slutsats att överträdelser av anmälningsskyldigheten, när denna förekommer inom ramen för ett uppsiktsbeslut enligt 4 kap. LSU, redan kan leda till ett beslut om förvar. När det gäller frågan om att även straffbelägga överträdelser av ett uppsiktsbeslut vill Migrationsverket understryka att det är av synnerlig vikt att utvisningsbeslut enligt LSU kan verkställs så skyndsamt som möjligt. En straffrättslig process tar tid och riskerar alltså att fördröja en verkställighet av ett beslut om utvisning. Det torde därmed motverka förslagets syfte att straffbelägga brott mot ett uppsiktsbeslut. Migrationsverket anser därför att det inte finns behov av, eller är lämpligt att, straffsanktionera sådana överträdelser.

Myndigheten anser även, i likhet med utredningen och av samma skäl, att man inte bör överväga att göra brott mot anmälningsskyldigheten enligt 5 kap. LSU till en självständig grund för förvar. Som redogjorts för kommer anmälningsskyldighet endast aktualiseras i de fall det finns ett hinder mot verkställighet. Vid sådana förhållanden kan förvar, ett verktyg som syftar till att förbereda en verkställighet av ett utvisningsbeslut, inte användas. Den enda formen av frihetsberövande som då kan aktualiseras är att utlänningen, efter en straffrättslig process, döms till ett fängelsestraff för brott mot anmälningsskyldigheten. Migrationsverket bedömer alltså att vare sig finns behov av, eller är rättsligt möjligt, att reglera så att brott mot anmälningsskyldigheten enligt 5 kap. LSU ska utgöra en självständig grund för förvar.

Migrationsverket ser inte heller något behov av att ändra regelverket på så sätt att anmälningsskyldighet ska användas istället för uppsikt (s. 378) eller att det införs en ordning där båda tvångsmedlen kan användas parallellt. En sådan ordning riskerar att skapa oklarheter i rättstillämpningen. Migrationsverket avstyrker därför förslagen som lämnas i denna del (s. 397 f.).

1.2 Anmälningsskyldighet och områdesbegränsning (utredningens avsnitt 6.3.2)

Migrationsverket vitsordar förslagen om att anmälningsskyldighet och förbud att lämna ett vistelseområde i LSU nu särskiljs och alltså ska kunna tillämpas separat. Det får anses rimligt att det finns möjlighet att meddela enbart ett

beslut om vistelseförbud om det inte samtidigt bedöms finnas behov av anmälningsskyldighet.

1.3 Övriga tvångsmedel enligt LSU

1.3.1 Hemlig dataavläsning bör regleras i LSU (utredningens avsnitt 6.3.6)

Till skillnad från andra hemliga tvångsmedel i LSU är hemlig dataavläsning inte reglerat i LSU, utan i lagen (2020:62) om hemlig dataavläsning. I betänkandet anges att den nuvarande ordningen, där hemlig dataavläsning regleras i en särskild lag knappast underlättar för tillämparen (s. 306). I betänkandet pekas även på fördelarna med att regleringen sker i en och samma lag (s. 408). Migrationsverket instämmer och förordar att hemlig dataavläsning i LSU-ärenden tillförs 5 kap. LSU i form av en egen bestämmelse som placeras bland de andra bestämmelserna om tvångsmedel, samt att hemlig dataavläsning tillförs uppräknings i föreslagna 5 kap. 8 § tredje stycket 2 LSU.

1.3.2 Lagstöd för Migrationsverket att godkänna att Säkerhetspolisen ansöker om hemlig dataavläsning

Det är oklart vad som utgör det lagliga stödet för Migrationsverket att godkännande ansökan om hemlig dataavläsning. Enligt nuvarande förslag skulle det kunna vara 9 a § första stycket lagen om hemlig dataavläsning, 5 kap. 8 § tredje stycket 2 LSU eller att myndighetens godkännande för Säkerhetspolisen att ansöka om de åtgärder som anges i sistnämnda bestämmelsen även innebär ett godkännande att ansöka om hemlig dataavläsning. Detta behöver förtydligas, särskilt då det är fråga om integritetskränkande åtgärder som en myndighet vidtar i förhållande till enskild.

1.4 Inhibition enligt utlänningslagen ska handläggas enligt LSU (utredningens avsnitt 14.1.4)

Det är enligt Migrationsverkets mening positivt att ”inhibition av verkställigheten” enligt Ds 2024:23 nu ska kunna handläggas enligt LSU. Sådana beslut kommer utgöra ett beslut i sak, som kan överklagas. För det fall det finns flera beslut om utvisning bör utvisningsbeslutet med stöd av LSU vara det huvudsakliga utvisningsbeslutet som därmed blir styrande och handläggning bör därför enbart ske enligt LSU så länge denna lag är tillämplig på utlännings i fråga.

I föreslagna 1 kap. 3 a § LSU och 1 kap. 14 § tredje stycket utlänningslagen anges dock att frågor om ”inhibition” ska handläggas gemensamt enligt LSU. Utifrån den föreslagna lagtexten förefaller alltså alla beslut om inhibition som kan meddelas enligt utlänningslagen, dvs. även sådana som är ”beslut under handläggningen” omfattas av bestämmelserna, varför de ska handläggas enligt LSU. Beslut om inhibition ”under handläggning” kan t.ex. bli aktuellt på begäran av Europadomstolen enligt 12 kap. 12 § utlänningslagen, vilket är en bestämmelse som inte är tillämplig enligt LSU. Det är därför önskvärt att det

klargörs om det endast är beslut om ”inhibition av verkställigheten” som avses eller samtliga beslut om inhibition.

Det finns dock enligt Migrationsverkets mening en fördel i att samtliga verkställighetsfrågor hanteras enligt LSU om det finns fler utvisningsbeslut.

1.5 Översyn med anledning av migrations- och asytpakten

Den 12 juni 2026 träder migrations- och asytpakten i kraft. Det kan med anledning av denna finnas anledning att göra en översyn av exempelvis 1 kap. 2 § LSU³ där det bör framgå att en ansökan om internationellt skydd ska handläggas enligt LSU. Motsvarande ändring bör göras i 1 kap. 14 § utlänningslagen.

1.6 Ändring i utlänningsdatalagen

Migrationsverket vill fästa uppmärksamhet vid att föreslagna ändringar i utlänningsdatalagen (2016:27), att inkludera fingeravtryck, foto och video upptagna med stöd av LSU, väcker frågan om följdändringar i 2 och 3 §§ utlänningsdataförordningen (2016:30). I dagens lydelse av utlänningsdataförordningen föreskrivs bl.a. att enbart foton, fingeravtryck samt en del andra uppgifter får förekomma. Gallringsreglerna avser också uttryckligen fingeravtryck och foton.

2. Polisiära utlänningsärenden (utredningens avsnitt 12)

2.1 Allmänna synpunkter

Migrationsverket instämmer i utredningens slutsats att det varken är lämpligt eller nödvändigt att handlägga ärenden som rör utlänningar som tillhör eller verkar för kriminella nätverk enligt LSU, eller att införa en motsvarande lagstiftning för denna grupp⁴. Migrationsverket delar även slutsatsen att det inte finns behov av nya grunder för avvísings-, utvisning- eller återkallelse regler i utlänningslagen, befintlig och föreslagen lagstiftning tillgodoser behovet av att kunna vidta åtgärder mot dessa individer. Detta förutsatt att föreslagna återkallelsebestämmelser på grund av bristande vandel och hot mot allmän ordning eller säkerhet som föreslås i den s.k. Vandelsutredningen (SOU 2025:33) genomförs.

Utöver vad utredningen för fram vill Migrationsverket i detta sammanhang lyfta att det är mycket tveksam att det är möjligt att genom återopande av artikel 72 i EUF-fördraget⁵ genomföra en lagstiftning för denna grupp som helt eller delvis undantas från EU:s sekundärrätt på samma sätt som i LSU (jfr utredningens resonemang på s. 614 ff). Detta bl.a. för att hotet som individer

³ Vi kan inte se att detta gjorts i Ds 2025:30 - Migrations- och asytpakten.

⁴ Jfr s. 12 ff i Kommittédirektiv Stärkt skydd mot utlänningar som utgör kvalificerade säkerhetshot eller som har koppling till kriminella nätverk (Dir 2024:49).

⁵ Fördraget om europeiska unionens funktionssätt.

utgör, som kan komma att omfattas av den nya ärendekategorin, kan variera. Det kan röra sig om allt från individer som mer perifert är involverade i kriminell verksamhet till tongivande ledargestalter som utgör allvarliga samhällshot. Det är därför, enligt Migrationsverkets mening, inte möjligt att hävda att samtliga fall som kan komma att omfattas av reglerna utgör exceptionella och väl avgränsade fall där avvikelser från EU-rätten fyller ett oundgängligt behov för att kunna upprätthålla lag och ordning⁶.

Föreslagen lösning möjliggör också för Polismyndigheten att yttra sig i ärenden där individen i fråga inte befinner sig i Sverige. LSU är en lagstiftning som i första skedet reglerar frågan om utvisning av utlänningar, den kan alltså inte tillämpas i de fall en utlänning befinner sig i utlandet och ansöker om uppehållstillstånd för att flytta till Sverige.

Migrationsverket anser även att det generellt är positivt att de regler som nu införs följer den beprövade och etablerade ordning som gäller för säkerhetsärenden enligt 1 kap. 7 § utlänningslagen. De särregleringar som gäller för dessa ärenden är väletablerade och Migrationsverket har rutiner för och erfarenhet av handläggningen.

2.2 Förvar i polisiära säkerhetsärenden (utredningens avsnitt 12.15.2)

Migrationsverket instämmer i att det rörande polisiära utlänningsärenden vare sig finns behov eller underlag för att i dagsläget motivera längre förvarsfrister med stöd av artikel 72 i EUF-fördraget. Det finns god grund för att, i den mån det är möjligt, ha korresponderande regler mellan polisiära utlänningsärenden och säkerhetsärenden. Migrationsverket instämmer även i att de regler som nu föreslås rörande inhibition av verkställigheten bör tillämpas på denna grupp⁷.

Migrationsverket noterar att häkteslagen (2010:611) gäller för en utlänning som tas i förvar med stöd av LSU (se 3 kap. 18 § andra stycket LSU). Det ligger i farans riktning att långa häktesplaceringar kan komma att bli aktuella i polisiära utlänningsärenden varför det bör klargöras om häkteslagen ska vara tillämplig i även de polisiära utlänningsärendena.

⁶ Se en utförligare motivering på s. 7 ff i Migrationsverkets remissvar på promemorian Migrations- och asylpakten (Ds 2025:30), vårt dnr: MVA-2025-00003 med hänvisning till bl.a. EU-domstolens domar den 2 april 2020 i de förenade målen Europeiska kommissionen mot Polisen, C 715/17, C 718/17 och C 719/17 punkterna 143–145, den 17 december 2020 i målet Europeiska kommissionen mot Ungern, C 808/18 punkterna 214–217 samt den 30 juni 2022 i målet M.A. och Valstybės sienos apsaugos tarnyba, C-72/22 punkterna 70–72.

⁷ Inhibition av verkställigheten – en ny ordning för vissa utlänningar vid tillfälliga verkställighetshinder (Ds 2024:23) och Lagrådsremissen Inhibition av verkställigheten – en ny ordning för vissa utlänningar vid tillfälliga verkställighetshinder.

2.3 Utökade kontrollmöjligheter i polisiära utlänningsärenden (utredningens avsnitt 12.16)

Vad gäller övriga förslag om införande av ytterligare tvångsmedel (föreslaget kap. 9 b utlänningslagen) i polisiära utlänningsärenden instämmer Migrationsverket i utredningens slutsats att det är oproportionerligt med så kraftfulla ingripanden i denna ärendekategori. Genom förslagen om inhibition av verkställigheten (Ds 2024:23) kommer aktuella individer att kunna meddelas beslut om anmälningsskyldighet med eller utan förbud att lämna ett vistelseområde. Migrationsverket instämmer även i utredningens slutsatser att det uppkommer frågor om införande av ytterligare tvångsmedel utgör ett godtagbart avsteg från övrig reglering om straffprocessuella tvångsmedel och att en sådan ordning kan ifrågasättas av både principiella och systematiska skäl. Migrationsverket delar även utredningens bedömning att det inte går att likställa denna ärendekategori med LSU-ärenden. Det kan även noteras att några motsvarande tvångsmedel inte finns att tillgå i säkerhetsärenden enligt 1 kap. 7 § utlänningslagen varför det kan ifrågasättas varför det skulle vara nödvändigt i denna ärendekategori. Migrationsverket avstyrker därför att föreslagna kap. 9 b utlänningslagen genomförs.

Om föreslagna kap. 9 b ändå övervägs bör reglerna, så som utredningen föreslår, avgränsas till att bara gälla de mest kvalificerade ärendena. Vidare bör det i så fall övervägas om inte samma möjligheter borde finnas vad gäller säkerhetsärenden enligt 1 kap. 7 § utlänningslagen.

Migrationsverket välkomnar att användning av tvångsmedel alltid ska föregås av en domstolsprövning och att det av denna anledning inte finns behov av en s.k. dubbelprövning på samma sätt som sker i LSU (s. 650).

I föreslagen 9 b kap. 1 § utlänningslagen anges; ”... beslut om utvisning eller avvisning ...”. Detta bör ändras till ”beslut om avvisning eller utvisning”, som är den begreppsordning som normalt används i utlänningslagen. I bestämmelsens andra stycke förekommer vidare ordet ”avlägsnandebeslut”, vilket är ett begrepp som inte förekommer i övrigt i utlänningslagen. Detta bör ändras till ”beslut om avvisning eller utvisning”⁸.

2.4 Verkställande myndighet

Som nämnts i utredningen förekommer s.k. hybridhot vilka är av intresse för både Säkerhetspolisen och Polismyndigheten. Så som Migrationsverket tolkar förslagen finns det inget som hindrar att båda myndigheterna yttrar sig i ett ärende hos Migrationsverket och att ärendet således kan komma att vara både

⁸ Jfr. t.ex. 1 kap. 9 § utlänningslagen och föreslagen ändring av bestämmelsen i Ds 2025:30.

ett säkerhetsärende enligt 1 kap. 7 § utlänningslagen och ett polisiärt utlänningsärende enligt föreslagna 1 kap. 7 a § samma lag.

I en sådan situation kommer det finnas en konflikt i fråga om vilken myndighet som är verkställande myndighet, och därmed även ansvarig för att meddela beslut om tvångsmedel. Eftersom det är av största vikt att det inte råder någon oklarhet om vilken myndighet som ansvarar för verkställigheten ser Migrationsverket behov av en kompletterande bestämmelse som reglerar denna situation. En sådan bestämmelse skulle kunna formuleras som att myndigheterna, om det finns fler verkställande sådana, kan komma överens om vilken myndighet som ska ansvara för verkställigheten av beslutet om utvisning (och därmed även beslut om tvångsmedel).

2.5 Återförvisning enligt 16 kap. 8 § utlänningslagen (utredningens avsnitt 12.12.3)

I 16 kap. 8 § utlänningslagen anges att domstolen ska undanröja det överklagade beslutet och överlämna målet till Migrationsverket för handläggning om det kommer fram att det *rör sig om* ett polisiärt utlänningsärende.

Motsvarande gäller redan idag för säkerhetsärenden men bestämmelsen ger upphov till en del oklarheter. Ett ärende blir, och *det rör sig alltså om*, ett säkerhetsärende enligt 1 kap. 7 § utlänningslagen först då ett yttrande inkommer till Migrationsverket från Säkerhetspolisen. Tillämpningen av bestämmelsen har dock varierat mellan domstolar. Ibland beslutas om återförvisning redan när det framkommer att Säkerhetspolisen eventuellt vill yttra sig i ett ärende, dvs. då ett remissförfarande inleds, ibland återförvisas det först när ett yttrande kommer in och ärendet formellt blivit ett säkerhetsärende enligt 1 kap. 7 § utlänningslagen.

I betänkandet finns det uttalanden som talar för att avsikten är att ärendet ska återförvisas för att bereda Polismyndigheter eller Säkerhetspolisen möjlighet att yttra sig (s. 602).

”Det kan inträffa, även om det borde vara ovanligt, att ett polisiärt utlänningsärende hos Migrationsverket har behandlats som ett vanligt utlänningsärende men att det visar sig under ärendets handläggning hos migrationsdomstolen att Polismyndigheten *önskar förorda en viss utgång i ärendet.*” (Vår kursivering.)

Eftersom det ändå finns oklarheter bör det förtydligas vad avsikten med bestämmelsen är. Om avsikten är att ett ärende ska återförvisas för att ge Polismyndigheten eller Säkerhetspolisen möjlighet att yttra sig i ett ärende bör det tydligt komma till uttryck.

3. Lagligt stöd för regeringen att besluta om tvångsmedel i ett ärende om utvisning

Av 5 kap. 9 § LSU följer att regeringen får besluta om tvångsmedel i ett ärende om verkställighet enligt 2 kap. 18 § LSU. Formuleringen i ett ”ärende om verkställighet” innebär att bestämmelsen inte utgör lagligt stöd för regeringen att besluta om tvångsmedel efter att Migrationsverkets beslut om utvisning har överklagats, dvs. i ett ”ärende om utvisning”. En sådan situation kan t.ex. uppstå om det framkommer nya omständigheter under handläggningen av ett överklagande av Migrationsverkets beslut om utvisning och dessa omständigheter innebär att det numera föreligger hinder mot verkställighet. Någon motsvarande begränsning fanns inte i 1991 års LSU (se 11 §).

4. Konsekvenser av förslagen (utredningens avsnitt 16)

Som nämnts ovan anser Migrationsverket att det är positivt att de regler som föreslås beträffande polisiära utlänningsärenden följer den beprövade och etablerade ordning som gäller för säkerhetsärenden. Eftersom det blir fråga om att arbeta gentemot, och samverka med, en annan och betydligt större myndighet än som är fallet i säkerhetsärenden kommer förslagen innebära att omfattande förberedelsearbete för att säkerställa att myndigheterna har fungerande samarbete, rutiner och kommunikationsvägar etc.

4.1 Konsekvenser ur ett säkerhetsperspektiv

Migrationsverket instämmer i den konsekvensbeskrivning som görs i betänkandet när det kommer till frågor om exempelvis medarbetarskydd och risk för otillåten påverkan. Dessa frågor kommer bli av stor vikt i polisiära utlänningsärenden. Ärendekategorin kan komma att medföra omfattande och resurskrävande utmaningar för myndigheten ur ett säkerhetsperspektiv, detta inte minst när det kommer till medarbetarskydd.

Migrationsverket noterar i sammanhanget att det gjorts ändringar i 33 § förvaltningslagen (2017:900) som ger myndigheten bättre möjligheter att skydda tjänstemän och beslutsfattare från utsatthet i ärenden där det förekommer risk för hotfullt beteende. Samtidigt ser Migrationsverket en risk för att bestämmelsen inte fullt ut kommer tillhandahålla nödvändigt skydd, eftersom anonymisering bara kan ske vid expediering.

Vad gäller frågan om informationssäkerhet är det i nuläget svårt att bedöma vilken typ av information som kommer att vara nödvändig för Polismyndigheten att överlämna till Migrationsverket inom denna nya ärendekategori. Det är dock sannolikt det kan röra sig om känsliga uppgifter, t.ex. information av underrättelsekaraktär. Detta kan i sig medföra en förhöjd risk avseende insiderproblematik och risk för otillåten och otillbörlig påverkan beträffande personal som har tillgång till informationen. Det finns även risker

för att sådan information röjs eller att källor eller arbetsmetoder avslöjas. I förlängningen innebär det att myndigheten behöver stärka och utöka personalens kompetens rörande sekretess och informationssäkerhet.

Förslagen innebär även att antalet individer i Migrationsverkets förvar, som utgör hot mot allmän ordning eller säkerhet, kan komma att öka. Migrationsverkets egen översyn av förvarsverksamheten och även uppdragsgivarens inriktning tar till viss del höjd för detta, men det kommer troligen krävas justerade och utökade utbildningar för personal som dagligen ska arbeta med individerna i en nära vistelsemiljö. Om antalet individer ökar kommer även flexibilitet i att rotera dessa individer inom lämpliga förvarslokaler i syfte att riskminimera, och t.ex. förhindra olämpliga konstellationer, att minska.

4.2 Konsekvenser för planering och finansiering

Migrationsverket bedömer att ett omfattande och resurskrävande internt arbete behöver genomföras i syfte att inrätta en robust organisation som säkerställer ett adekvat medarbetarskydd, att risker för hot och otillåten påverkan minimeras samt att det finns rutiner och kompetens för att hantera frågor om informationssäkerhet m.m. Detta förberedande arbete behöver genomföras i samråd med Polismyndigheten. Den nya ärendekategorin kan därför förväntas leda till ökade kostnader för Migrationsverket.

Införandet av den nya ärendekategorin innebär dock många osäkerhetsfaktorer som påverkar möjligheterna att beräkna kostnader. Utredningen konstaterar att det finns stor osäkerhet bl.a. kring hur omfattande den nya ärendekategorin kommer att bli, således hur många individer som kan bli aktuella. På grund av denna osäkerhet kan utredningen inte utesluta att det krävs utökade anslag för Migrationsverket för att hantera prövningen av dessa ärenden.

Vidare behöver myndighetens förvarsverksamhet förberedas på att individer som tillhör eller verkar för kriminella nätverk ska kunna placeras i myndighetens förvar, i första hand på de nya säkerhetsavdelningarna. Samtidigt kan det, som utredningen också redogör för, ofta vara så att dessa individer inte bör vistas i myndighetens förvarslokaler och istället säkerhetsplaceras i Kriminalvårdens försorg. Även i detta hänseende konstaterar utredningen att förslagen kommer innebära ökade kostnader men att det inte går att göra någon mer precis kostnadsberäkning. Migrationsverket konstaterar i sammanhanget att myndigheten i budgetpropositionen för 2026 har tilldelats medel för inrättande av säkerhetsavdelningar men håller samtidigt med utredningen om att det inte går att utesluta att ytterligare medel behövs för placering av polisiära utlänningsärenden i våra förvar. Även förslagen om ökade förvarsfrister i LSU kan komma att leda till ökade kostnader för Migrationsverket om det blir fråga om minderåriga som hålls i förvar.

Migrationsverket instämmer mot denna bakgrund i utredningens slutsats att förslagen kommer leda till ökade kostnader, men det är svårt att vid denna tidpunkt beräkna omfattningen. Migrationsverket förutsätter att de förslag som bedöms leda till ökade kostnader, och som inte ryms inom befintliga anslag, kommer att finansieras fullt ut.

Detta yttrande har beslutats av undertecknad generaldirektör efter föredragning av den rättsliga experten Therese Kraus. I den slutliga handläggningen har även tillförordnad rättschef Helene Sjövall, rättsliga experten Maria Källberg och enhetschefen för migrationsrättsenhet 1, Per Löwenberg, deltagit.

Maria Mindhammar